

ЮЛИАНА МАНОВА
НЕ СЪМ БЪЗЛА!

chitanka.info

Най-сетне Сара се върна вкъщи. Събу обувката и чорапа и с любопитство заразглежда пръстчетата си. Откри малката плюска на палеца. Днес цял ден я тормозеше и не можеше да играе спокойно с другите деца. Малко поуспокоена, че не е кой знае какво и скоро ще изчезне, момичето изтича при майка си.

— Здравей, миличка! Как мина училището? — посрещна я тя.

— Супер! Имам шестица по математика!

— Браво, сладурче!

— Само че... това ме дразни цял ден — и Сара протегна краче, за да може мама да види плюската.

— О, горкичкото! Утре ще ходиш с другите обувки и до вечерта нищо няма да има — обеща мама.

— Добре, мамче, щом ще ми мине. Сега ще изляза малко, че ме чакат две приятелки. Може ли?

— Ами домашните?

— Мм... като се върна.

— Добре, излизай — съгласи се майка ѝ.

Когато детето излезе, тя си помисли, че ще може да поработи на спокойствие. Но още след десет минути Сара пак беше вкъщи, защото я болял кракът. Майка ѝ реши, че все пак е добре да ѝ сложи лейкопласт. Вечерта беше спокойна, тъй като момичето се оплакваше само когато беше с обувките. На сутринта плюската бе станала средно голям мехур и я болеше дори когато беше боса. Сара тръгна на училище с голямо нежелание, понеже едвам стъпваше на пострадалия крак.

След час се обадиха от училището на майка ѝ да отиде да я прибере. Когато стигна там, поговори с лекарката.

— Госпожо, не искам да ви тревожа, но това изглежда доста опасно — и посочи мехура, който беше вече почти по-голям от палеца на Сара. — Най-добре да взема скалпела, срязвам го и готово.

— Нееее! — писна детето.

И започна да плаче.

— Ами, вижте... — поклеба се майката. — Мисля, че ще успея и сама да се оправя вкъщи.

— Наистина ли не можете да я убедите да издържи?

— Нееее! — отново изписка Сара и ревна още по-силно.

— Добре, добре — успокой я мама и я гушна. — Благодаря, че ме извикахте — обърна се тя към лекарката.

По пътя към къщи момичето продължи да хълца, а вътре, когато майка ѝ започна да дезинфекцира иглата, отново ревна с пълно гърло.

— Хайде, спокойно! Няма да те заболи, а само ще ти мине побързо.

— Не искаааам! Не може ли... да го оставим... само да си мине?
— попита хълцукайки Сара.

— Може, но ще отнеме повече време и ще те боли повече.

— Нека да болиии!

Като видя колко я е страх, майка ѝ се примири, че ще я гледа няколко дена да куцука вкъщи.

— Е, добре, но никакво излизане навън!

— Няма, мамче!

На следващата сутрин се беше подуло още повече. Майка ѝ се тревожеше вече не на шега и я предупреди, че ако днес не се оправи, утре отиват в болницата.

Към обяд мехурът започна да става безчувствен и болката изчезна. Изглеждаше сякаш кожата там, която преди беше тънка и готова да се спуска, сега пред очите им ставаше по-дебела и груба. Големината на оттока беше вече колкото цялото стъпало на Сара.

Вечерта двете видяха нещо, което помниха цял живот. Изведнъж Сара изкрещя. Майка ѝ дойде да види какво има и стана свидетел на следното: кожата на мехура се издуваше, все едно, че нещо бута отвътре — както би изглеждало едно яйце, докато се излюпва пилето, ако беше по-меко. Накрая наистина кожата се сцепи и оттам бликна мътножълта течност. Сара вече на пицеше, загубила ума и дума от страх от това, което ставаше с нея, а само гледаше с широко отворени от ужас очи. След като изтече доста течност, мехурът спадна, но си личеше, че в него има още нещо. И тогава то излезе. Може би по-точно е да се каже изпълзя, защото имаше най-малко двацет крака от всяка страна, четири пипала и всъщност много приличаше на миниатюрен четирийсетокрак хамстер. Но първото нещо, което направи, след като излезе от мехура, беше, че се обърна към Сара и майка ѝ и изсъска, при което се видяха зъбите му. Зъби на хищник.

— То е същото — прошепна Сара.

Малкото чудовище изсъска пак и изпълзя през откренатия прозорец.

Майката остана известно време вцепенена, после се обърна към дъщеря си:

— Какво — „същото“?!

Сара не отговори. Майка ѝ я хвана за раменете и я раздруса почти истерично.

— Какво „същото“? Какво беше това? Къде си го виждала? Кажими!!

Момичето известно време гледаше през нея, после заплака.

— Аз... не исках. Но те казаха, че съм бърза.

— Къде си ходила и какво си правила?

— Отидох с приятелите ми в изоставената къща. Казаха, че имат да ми показват нещо и че ако мина някакъв тест, ще мога да участвам в тайния им клуб. Там ми показаха още две като това нещо и казаха, че трябва да вляза боса при тях. Като ги видях какви са, не исках, но те казаха, че не са опасни и ме наричаха страхливка. Накрая влязох и една от тия гадини ме ухапа по палеца. Мамо, трябваше да го направя — аз не съм бърза!

Жгтнвмч се доближи до Фхпрлб и потърка пипалата си в неговите. Чудесно! Намериха си подходяща планета; току-що пробваха на вкус най-разпространения бозайник тук и той се оказа превъзходен; скоро и детето им щеше да се присъедини към тях; оказа се, че животните имат някакви инстинкти — малкото женско не позволи да спукат мехура преждевременно и износи детето докрай — изобщо животът тук беше прекрасен! Само да имаше кой да разчисти останките от вечерята, помисли си Жгтнвмч и се загледа с отвращение в празните очни кухни на най-близкия от черепите наоколо.

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.